

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Πρέπει να μείνεις κλεισμένος κάπως καρδό... Όσο να χωρήσει το πράγμα... Ύστερα, έλπίω να του γυρίσει η μαμά το μυαλό του μπαμπά μου, συνεχίζει η Ρόζα. Σήμαφονοι λοιπόν, αγαπημένε μου!

- Ναι, γλυκέρά μου Ρόζα,
- Λοοσε μου τα χείλη σου!
- Αγάπη μου!...
- Και τα μάτια σου!...
- Μιζούλινα μου!...

Φιλούντα, φιλιούνται παιητικά κι' έπειτα προσφοούν μαζί ως το δρόμο. Ο Άνδρας συνδέεται τη Ρόζα ως κάτω. Προημιόν τους σκοτεινούς, έρημους δρόμους. Κι' ύπου το σκοτάδι είναι πιο πυκνό, σβίζουν γαργαρο-γαργαρο και φιλιούνται.

Κάποιος-κάποιος κωμικά γροθιά καθισμένη στο παράθυρό της, χορής να φανείτα, τους βλέπει και κλείνει τα παραθυρόφυλλα με κρότο, μορμολιχώντας.

Η Ρόζα γελάει-γελάει με την καρδιά της, αρχαλιάζει τον Άνδρα και τον ξαναγιάει, στο πείσμα της γρηουλίας, όλης της γειτονίας, όπου του κόρημον και πρό πάντων στο πείσμα του πατέρα της...

Μά πως είναι λοιπόν δυνατόν να μην καταλαβαίνουν τόσο μεγάλη, τόσο άδανάτη είναι η αγάπη τους;

Πώς είναι δυνατόν να σκέπτονται να τους χωρίσουν;

Φθάνουν έτσι, περνώντας πάντα από τους πιο άσχημους δρόμους, στο Ζαλεινα κι' από κει στην Πύλη του Άδωνου.

Βαδίζουντα πειά κοντά στην Πλάζα. Πρέπει να χωρίσουν. Δεν είναι φρόνιμο να μένουν μαζί εκεί πέρα...

Η Ρόζα σφίγγει το χέρι του αγαπημένου της, τον κλωνιχίζει και φεύγει. Ο Άνδρας την παρακαλοει με το βλέμμα του, όσπου γίνεται στο κοντινότερο στενό κι' έπειτα άνιφορξίζει προς τη λεοφόρο Άμαλίας.

Χιλίες δυο σκέριες σπιρογορξίζουν στο κεφάλι του.

Τα λόγια της Ρόζας, ή αποφάσεις που πήραν, πάνω στον πυκτό και στη γλόγα της αγάτης, πάντο στην μέση των φιλιών, τοιχρονται τώρα που είναι ήμερο στο νοι, καθαρα κι' έδστερα, μ' όλη τη σοβαρότητα τους, μ' όλες τις εθδεις που θα προαλείσουν...

Μά έδωσε πειά το λόγο του... Αγατά... Δεν μπορεί να ξήση χορής τη Ρόζα. Άς καταστραφή λοιπόν, άς αφανισθή, άν είναι τέτοιο το γωαρό του. Πάντως δεν είναι διαπεθεμένος να υποχωρήσει...

Με τις σκέριες αυτές γωρξίζει σιγά-σιγά σπιτι του και ξαναγιάει τη δουλειά του...

Είνα απολασμενός να ερωασθή πειά μέρα και νύχτα, τις λίγες ήμέρες που του άπομεινον και να συγκεντρώσει όσο πιο πολλά χοήματα του χορξίζονται.

Πώς ξέρει τί τον περιμένει στο μέλλον;...

Ο ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ

Η Ρόζα έφτασε σπιτι πριν γωρξισι ο πατέρας της. Η μητέρα της την περιμένει με άνιπομονοια.

— Ήρθες, παιδί μου; της ειπε μόλις την ειδα να μπαίνει στην τραπεζαρία.

— Άνοιχουδεις, μαμά;

— Πού, κόρη μου, Για σκέπου άν γωρξες άξαρινα ο πατέρας σου... Μά πές μου τώρα, τί συνέθη, τί έκαμε, παιδί μου; Τι πρόκειται να κάμεις, τί αποφάσισες;

— Θα φύγω, μητέρα! Το ξέρεις, γιατί με ρωτάς; Δεν θέλω ούτε ν' άντικρύσω τον ύποψηγο γωμάρ που βρωκε ο μπαμπάς και που τον θεωρει καταλληλότατο για την περίπτωση. Δεν θέλω, με καταλαβαίνεις;

Δέν πρόφτασαν να πουν τίποτε άλλο. Άκούστηκαν

βήματα κάτω στην είσοδο. Ήσαν τα παιδά. Σε λίγο έφτασε κι' ο Λαμπήρης.

Ήταν οξερτικός περιούσος από κάθε άλλη φορά. Στο τραπέζι δεν ειπε λέξει σε κανένα. Έτροψε με το κεφάλι κάτω.

Η Ρόζα καταλάβαινε πως όλη αυτή ή βοθαμάρα του πατέρα της εσημανε σιωφους, λήτες και δάκρυα γι' αυτή. Μά ήταν χορη τόσα. Θάρρευε... Κι' άς έτρεχαν να την ξηπούν πειά.

Σε λίγο σιωπάθησαν άπ' το τραπέζι και άποσώθησε καθέννας στην κάμαρά του.

Η Λαμπήρινα θέλησε ν' άνοιξει κοιυέντα με τον άνδρα της, μά δεν το πέτυξε.

— Έχω μονοξέφυλο, γυναικα, της ειπε. Άδρω τα λέμε... Κιά κλειστήρες στο γωρξείο του.

Η Λαμπήρινα που άγρυπνοεισε άπ' τη στενωφία της, την άκουσε να μπαίνει στην χορξοκατάμαρα για να κοιμηθή ύστερα άπ' τις δώδεκα. Μονον ή Ρόζα χομρηθηκε ήσυχη σκεδόν.

Όταν άσχη κοιυει μια άπόφασι, ή τοιχιαία της ψυχής του γωλινγει, το ανειμα του ήσυχάει...

Άν και πλάγασσε άργά ο Λαμπήρης, το προή σιωπάθηκε έννορις. Πριν φύγη, ειπε στη γυναικα του:

— Έχε το σπιτι έτοιμο. Θα έφρω κάποιο φίλο...

Η Λαμπήρινα ύπομιάστηκε.

— Πουδ θάηθη; ρώτησε.

— Κάποιος γνωστός μου, δεν τον γωορίζεις, άπάντησε άπότομα ο Λαμπήρης κι' έφυγε.

Η Λαμπήρινα έτρεξε άμέσως να δη τη Ρόζα. Της ειπε τις ύπομεις της και της ξήτησε τη γνώμη της.

— Τι λές κι' εσύ, παιδί μου; Πουδς ναίνα αυτός ο ξένος; Μήπως;...

Η Ρόζα ταράχτηκε.

Δέν ήταν καθόλου άπειθον να τους έπαιξε αυτό το άσχημο παιχνιδι ο πατέρας της, κοιυάλοδοντας στο σπιτι ξαναγία τον γωμάρ πουξε διαλέξει γι' αυτή.

— Ά, όλα κι' όλα... Άν το έκανε αυτό, θα μετανουδισε...

Η Ρόζα έτρεξε στο δωμάτιό της και φορεσε το καπέλλο της.

Η μητέρα της την πήρε από πίσω.

— Τι πάς να κάμεις, Ρόζα;

— Φεύγω!

— Όχι, όχι, για το Θεό, παιδάκι μου!...

— Γιατί όχι; Θα κάμω έναν περιόδο ως το Ζαλεινα. Δεν ύποσέθηκα το πατέρα να μείνο σπιτι και να ύποδεχτο τον ξένο του...

— Έχεις δίχνο, ειπε ή Λαμπήρινα, μά μη φεύγεις. Κάθισε να δοήμε με ποιόν άδρηθι ο πατέρας σου. Μείνε, Ρόζα, σε παρακαλώ...

— Καλά, άπάντησε ή Ρόζα. Θα μείνω. Μά ξέρω το, μητέρα. Άν φέρη κανένα ύπομηγο γωμάρ ο πατέρας, θα το σκάσω άπ' τη σάλα της ύπηρεσίας.

Η Λαμπήρινα άναγκιάστηκε να δεχτή την πρότασί της.

— Καλά, ειπε, κάμε δπως σε φωτίση ο Θεός.

Η Λαμπήρινα έτρεξε άμέσως να τομιάση το σπιτι.

Η Ρόζα άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω στο διάδρομο, νεγκικά. Δεν ειχε βγάιει το καπέλλο της, ήταν έτοιμη να φύγη μόλις θάβλεπε τον κίνδυνο.

Κάθε τόσο έμεινε στο δωμάτιό της και κούταζε προς το δρόμο. Μά δεν φανιόνταν κανένας...

Κατά τις δέκα και μισή, ύστερα από τόση άγωνία και τόση άναμονή, ειδα άξαρινα μπρος στην πόρτα του σπιτιού τους να σπιματιά ένα άμξι.

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά.

Κατέβηκε πρώτος άπ' τ' άμξι ο πατέρας της κι' ύστερα ένας ψηλός κύριος, άρκετά ήλικιμένος, κομψά και φιλόσοφα ντυμένος, με μαύρο μούσι...

Πουδς ήταν αυτός ο κύριος; Ο γωμάρός;

—Αυτός... αυτός είναι! ειπε ή Ρόζα δείχνοντας τον.

(Άκολουθεί).